

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXXVII. De alijs bonis & commodis, quæ in hoc tertio humilitatis gradu reperiuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

adhæreat huius dulcedinis, nec ea delectetur, sed integer in humilitate & abiectione sua permaneat, quasi nihil horum possideret, & quasi honor non illi, sed alteri exhiberetur, altissima hæc sanè perfectio & profundissima humilitas.

Humilitati studendum est in qui sunt lucerna mundi.

Ut ad hanc humilitatem Dei gratia perueniamus. omnes nobis nerui intendendi, qui sumus vocati, non ut in tenebris lateamus, vel sub modio abscondamur, sed in sublimi ut ciuitas supra montem posita, & lucerna super candelabrum ad illuminandum & lucem mundo inferendam, ponamur. Ad quod opus boni iaci fundamenta, & quantum ad nos attingit, desiderat: contemni & parui pendere, utque id ex profunda nostræ miseriæ vilitatis & nihil cognitione nascatur, quâ habebat Sanctus Franciscus, dum lutum pedibus calcaret, ut fatuus haberetur. Ex qua propria sui cognitione ut desiderium contemptus oriebatur; eodem modo ex eodem nascebatur, ut dum honoraretur, & homines habitum & pedes oscularentur, ipse non superbiret, nec pluris se faceret, & tam integer sua in humilitate & abiectione perstaret, quasi nihil ipsi honoris exhibitum fuisset, cum totum in Deum referret & transfunderet. Et ideo quamuis duo hi Sancti Francisci actus sibi repugnare videantur, tamen ex eadem radice & eodem humiliatis spiritu procedebant.

Humilis S. Franciscus lutum pedibus subiebat, ut pro fatuo haberetur.

Humilitas honores reicit simul, & recipit.

CAPVT XXXVII.

De aliis bonis & commodis, quæ in hoc tertio humilitatis gradu reperuntur.

Tva sunt omnia, & quæ de manu tua accepimus, dedimus tibi. Verba hæc dicebat Rex Dauid, postquam auri & argenti plurimum, & multum materiæ templo ædificando parauerat, & Deo obtulerat. Idemque nobis in omnibus bonis operibus faciendum & dicendum: Domine o-

1. Par. 29. 14. Deo bona omnia in acceptis referenda.

omnia bona nostra opera sunt tua, ideoque tibi reddimus, quod accepimus. Recte ait Sanctus Augustinus: *Quisquis tibi enumerat merita sua, quid tibi enumerat, nisi munerata tua, quæ à te accepit? hæc tua infinita bonitas & liberalitas tua est, qui vis dona & beneficia tua nobis noua merita esse, & dum nostris seruitiis satisfacis, compensas tua beneficia, & pro vna gratia aliam das, & pro vno beneficio aliud: Gratiam pro gratia.* Non satis est Domino, ut altero Ioseph triticum nobis dedisset, nisi & pecuniam & precium, quo emptum est, dederit. *Gloriam & gratiam dabis Dominus.* Quicquid est, Dei donum est, & ei totum est adscribendum & reddendum.

Inter omnia bona & commoda, quæ in tertio hoc humilitatis gradu reperitur, hoc vel vnum merito ponitur, quod sit gratitudo & gratiarum actio pro beneficiis à Deo acceptis. Luce meridiana clarior est, quam in Sacra Scriptura commendetur & æstimetur hæc gratiarum actio, cum aduertamus, dum ipse aliquod in populum suum conferebat beneficium, statim monumetum vel festum aliquod instituebat in gratitudinis signum; tam refert illi gratum esse, ut noua ab illo beneficia & gratias recipiamus. Quod aptissime fit tertio hoc humilitatis gradu, qui (ut dictum est) in eo consistit, ut homo nihil sibi boni adscribat, sed totum Deo, & ipsi omnem gloriam det. Et in hoc sita est vera & sincera gratiarum actio & gratitudo; non in eo ut ore tenus dicas: Ago tibi Domine gratias pro beneficiis tuis, quæuis & ore Deus laudandus sit, & ei gratias agenda: si tamen id solum ore fiat, non illi gratiæ actus sed solum dictæ fuerint. Ut ergo Deo non solum gratiæ dicantur, sed & agantur, & non solum ore sed & corde & opere fiant, necesse te nosse, quicquid boni habes, à Deo esse, & illi reddere & totum attribuere, de omnibus gloriam dâs, & te de nullo extollens? hoc enim modo se honore spoliât, & videt suum non esse, & totum Deo cuius est dat.

Idiplum est, quod nos in Euangelio morat.

monere volebat Christus Seruator noster dum decem illos leprosos curauit, & vnus solus rediit, vt de beneficio accepto gratias ageret. *Non est in uentus, qui rediret & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena.* Et filios Israel Deus monens gratitudinis, & ne acceptorum beneficiorum obliuiscerentur, hoc modo eos hortatur: *Obserua & caue, ne quando obliuiscaris Domini Dei tui, & eleues cor tuum, & non remiscaris Domini Dei tui, qui eduxit te de terra Egypti.* Caue Dei obliuiscaris, dum in terra promissionis in magna temporalium, & diuini hereditatum & pecorum prosperitate & abundantia eris. Caue ne cor uestrum tunc extollatur, & ingrati sitis, & dicatis vos fortitudine & diligentia uestra hæc acquisiuisse. *Fortitudo mea, & robur manus mea hæc mihi omnia præstiterunt.* Hoc est Dei obliuisci, & maxima omnium ingratitudo, si quis Dei dona sibi arrogat. Noli nec tale quid cogitare. *Sed reuerteris Domini Dei tui, quod ipse uires tibi præbuerit, ut impleat pactum suum.* quodq; hæc ob merita tua non fecerit, sed vt cõpleret promissionem suam, quam liberaliter fecit antiquis illis patribus. Hæc est gratitudo gratiarum actio & laudis sacrificium, quo Deus Dominus noster honorari uult pro beneficiis & gratiis nobis collatis. *Sacrificium laudis honorificabit me:* Hocque illud est S. Pauli: *Regi saculorum immortalis & inuisibili, soli Deo honor & gloria.*

Hinc aliud sequitur bonum & magna utilitas, quod quamuis uere humilis multa Dei possideat dona, ob quæ multum à mundo æstimeret & extollatur, ipse tamen propterea maioris se non facit, sed tam in uilitatis suæ cognitione persistit, quasi horum nihil in illo reperiretur. Quod optime norit discernere, quantum inter alienum & suum interfit, & suum cuique tribuere & beneficia & dona à Deo accepta non ut sua sed aliena & mutuo data, inuenietur, semper oculos dirigit in proprie fragilitatis & miseræ cognitionem, & id, quod foret, si Deus manum ei subtraheret, & eam non semper teneret & confer-

uaret. Quoque plura à Deo dona recepit, tanto se plus confundit & humiliet. S. Dorotheus ait: *Vt in arboribus ualde pomis oneratis, fructus ipse deprimit & incuruat ramos, & subinde etiam pondere fragit & rumpit: ramus uero qui nullum fructum habet erectus & in altum sublatus est: & ut spicæ, dum triticum ad maturitatem uergit, tam se inclinant, ut calamus ipse rumpi uideatur: dum uero spicæ erectæ sunt malum est signum, & indicium, quod inanes & vacuæ sint.* Idem in spiritalibus accidit. ubi illi, qui uacui & sine fructu sunt, erecti & eleuati incedunt, se quid esse putantes: illi uero, qui fructu & Dei donis onusti sunt, magis humiliantur & confunduntur.

Ex ipsis Dei donis & beneficiis maiorem serui Dei se magis humiliandi, confundendi & in timore uiuendi occasione captant. Dicit S. Greg. vt ille qui mutuo accepit magnam pecuniæ summam ita de de acceptis nummis gaudet, ut letitia illa minuatur, si cogitet, se obligatum illos restituere, & curam & sollicitudinem adfert, si tempore præfixo creditori suo satisfacere poterit: Idem & humili contigit, quo enim plura à Deo dona accipit, tanto se plus Deo debere agnoscit, & plus se illi obligatum ad seruiendum, & uidetur se maioribus hisce gratiis maiori seruitio non respondere, nec maiori seruitio maiori gratitudine non satisfacere, & credit & sibi persuadet, quod cuiusq; Deus dedisset, quod in eum contulit, eundem eo melius usurum fuisse, & meliorem & gratiorem illo futurum. Hæcque vna illarum considerationum est, quæ seruos Dei multum humiliat & confundit, sciunt enim à Deo non solum exigendam peccatorum commissorum sed & donorum receptorum rationem, sciuntque cui multum datum, ab eo & multum petendum, & cui plus iniunctum, plus & exigendum. *Omni autem, cui multum datum est, multum quæretur ab eo, & cui commendaauerunt multum, plus petent ab eo:* dicit Christus Seruator noster. Abbas Macarius ait, humilem Dei dona

Doroth. ser. de humilit. Humili quo plura Dei dona habet, eo magis se deiicit: sicut arbor onusta fructibus incuruascit.

Superbus Dei donis uacuis extollitur, sicut arbor uacua fructibus.

Gregor. l. 22. mor. c. 5. & ho. 9. in Euan.

Luc. 12. 48.

Humili ob talenta non gloriatur. Macarius.

dona aspicere, vt Depositorium & The-
saurarium domini sui bona, qui obila
non vane gloriatur, sed potius timet
& sollicitus est, ob rationem, quam
scit sibi reddendam, si sua culpa amit-
tantur.

Humilis vilipendit neminem.

Ex his aliud bonum & commodum oritur, quod vero humilis neminem spernat & vilipendat, etiam si illum in multa peccata & culpas labi cernat, nec ideo superbit, nec se aliis præfert, sed inde potius maioris humilitatis occasionem caprat, dum videt alium labi aduertit enim se & lapsus ex eadem esse massa, & altero labente se cadere, quantum ex se est.

Aug. in Soli- leg. c. 15.

Vt enim Sanctus Augustinus ait, non est peccatum, quod vnus committit, quod alter committere non posset, si manus Domini misericorditer illum non retineret. Ideoque quidam sanctorum Patrum audiens aliquem cecidisse amare flebat & dicebat: *Ille hodie, & ego cras, quoniam & ego fragilis homo sum.*

Dolere ob lapsum alterius.

Homo sum, & humanum nihil à me alienum puto: & quod lapsus non sim, singulari Dei beneficio adscribo. Vtque laudent Sancti si videamus cæcum, surdum, claudum vel infirmum, hæc omnia mala nostra reputemus beneficia, & Deo gratias agamus, quod nos non fecerit cecos, surdos, claudos vel infirmos, vt alios; sic & de omnium hominum peccatis existimandum est, nam in omnia illa labi potuissimus, nisi Dominus infinita sua misericordia nos liberasset. Hac ratione serui Dei in humilitate se conseruant, nec proximos contemnunt, nec alicui irascuntur, licet in multos errores, & peccata eum labi videant, secundum illud Sancti Gregorii: *Vera iustitia compassionem habet, falsa iustitia indignationem:* quibus & illud Sancti Pauli memoria tenendum: *Considerans te ipsum, ne contemneris.* Ne forsitan & Dominus illos in eodem, quod damnant, tentari permittat & suis expensis experiantur, quanta sit humana fragilitas, quæ huius culpæ poena esse solet. In tribus dicebat quidam se-

Greg. hom. 34. super Euang. Galat. 6. 1.

Refert Cassian. l. 5. de insti. tonan. c. 23. de Abate Maccheto.

niorum patrum) iudicavi proximos & in tria hæc lapsus sum: *vf sciant gentes, quoniam homines sunt, & discamus neminem iudicare nec spernere.*

CAPVT XXXVIII.

De magnis beneficiis & gratiis, quæ Deus humilibus præstat & quid causa, quod tam eos extollat.

VEnerunt mihi omnia bona pariter cum illa. Hæc sunt Salomonis verba Dei diuina sapientia, cum qua sibi bona omnia aduenisse dicit. Sed & humilitati apte applicari possunt, & dici quod cum illa bona omnia veniant, quia & idem Sapientens, vbi humilitas est, esse & sapientiam: *Vbi est humilitas, ibi est sapientia.* Et alio loco dicit, habere humilitatem summam esse sapientiam & Propheta Dauid, Deum humilibus dare sapientiam. *Sapientiam præstans paruulis.* Ad hæc S. Scriptura id in propriis terminis tam in veteri quam nouo docet testamento. promittens aliquando humilibus, aliquando paruulis, aliquando pauperibus spiritu (hoc nomine designans vere humiles) magna Dei dona & gratias. *Ad quem autem respiciam, nisi ad pauperulum & contritum spiritum & tremetem sermones meos.* In hunc dirigit Deus oculos, vt gratias illi largiatur & bonis repleat. Et Sancti Apostoli Petrus & Iacobus in suis Canonicis dicunt: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam:* Idemque sanctissima Angelorum Regina in suo cantico docet. *Deposuit potentes de sede, & exaltauit humiles: Esurientes impleuit bonis, & diuites dimisit inanes.* Idem antea prædixerat Propheta Dauid: *Quoniam tu populum humilem saluum facies, & oculos superborum humiliabis:* Id quod Christus in Euangelio ait: *Quia omnis, qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humilitat, exaltabitur.* Vt aquæ, quæ in valles defluunt. *Qui emittit fontes in conuallibus: sic & plu-*